

Uit de tijd door Edith Potjer

column

Hoera, de kist van oma!

Oma was al een poosje ziek en ja, de kinderen wisten dat oma zou dood gaan. Nu is het zover. De kleinkinderen 6, 7 en 9 jaar oud hebben een goede band met opa en oma. Ze spelen er vaak en opa en oma komen ook vaak bij hun thuis om op te passen. Elke opa en oma zijn bijzonder, maar hun opa en oma zijn echt heel bijzonder. Altijd feest. Opa is schilder en heeft ook altijd les gegeven op een middelbare school. En natuurlijk schildert en tekent opa ook met hen, zijn kleinkinderen. Oma ligt nu op het logeerbed. Ze ziet er wel een beetje anders uit nu ze dood is, maar toch ook heel vertrouwd.

En vandaag... gaat opa met de kinderen schilderen. In de woonkamer is alles aan de kant gezet, midden in de kamer ligt een groot stuk plastic. De begrafenisvrouw heeft 2 bokjes neergezet en daar komt de kist van oma op te staan. Vandaag mogen de kinderen samen met opa de kist van oma beschilderen.

De kinderen zijn erg opgewonden en dan gaat de bel. Opa en oma wonen in een appartement, drie hoog, dus eerst nog in de lift. De begrafenisvrouw was naar beneden gegaan om de kist op te halen en samen met de chauffeur brengt ze de kist naar boven. De chauffeur van de rouwauto is zelf vroeger ook uitvaartverzorgster geweest en is op deze manier met hand- en spandiensten nog betrokken in het uitvaartvak. We stappen uit de lift, de voordeur gaat open en de kinderen rennen juichend naar buiten: "hoera, de kist van oma is er" roepen ze luidkeels. De chauffeur heeft nog nooit een ontvangst met zoveel vrolijkheid gehad als hij een kist moest brengen bij een familie waar net iemand was overleden. Hij weet dan ook niet goed of hij de familie nog moest condoleren of niet.

Op de dag van de uitvaart ga ik met de kinderen bij oma's bed zitten en ik vertel hun een verhaal over afscheid nemen en we zingen samen een liedje. Dan leggen we met de grote mensen oma in de prachtig beschilderde kist, waar opa en de kinderen heel trots op zijn. Als de kist even later de kerk wordt binnengedragen brengt de kleurrijke kist een glimlach bij alle bezoekers. Zo brengen de kleinkinderen van oma een beetje vrolijkheid mee op deze verdrietige dag. En de kinderen, zij komen na de kerkdienst er weer bij en brengen oma naar haar graf. En ja, dan wordt er echt wel een traantje gelaten omdat oma nu echt nooit meer terug kan komen. Liefdevolle tranen op de vrolijk beschilderde kist van oma.